

ARTICULUS III.

Utrum character sacramentalis sit character Christi?

CONCLUSIO EST AFFIRMATIVA,

I. Quam in corpore articuli sic ostendit S. Thomas. Supponit enim ex dictis in his duobus articulis, quod character est quoddam signaculum, quo homines ad aliquid deputantur, sicut pecunia ad usum commutationum, et milites ad pugnae exercitium. Character ergo cum ordinetur ad deputandum homines ad aliquid spirituale, oportet videre quomodo illos deputet. Homines autem spiritualiter deputantur dupliciter; uno modo ad fruendum Deo in aeterna beatitudine, etsic signantur per gratiam, ut patet Ezechiel ix: *Signa thau super frontes dolentium, etc.* et Ephes. iv: *Nolite contristare Spiritum sanctum Dei in quo signati estis*: alio modo deputantur et designantur homines ad ministrandum ea, quæ pertinent ad cultum Dei in religione christiana, quæ sola est vera et sanctificativa hominum. Et ad hanc designationem deservit character: ita quod sicut designantur et secernuntur electi et justi a reprobis et injustis per gratiam, sic secernuntur ministris veræ religionis et cultus Dei a ministris diaboli per characterem. Cum autem cultus Dei, et christiana religio tota derivatur a sacerdotio Christi: *Qui est pontifex assistens futurorum bonorum*, Hebr. ix; ergo oportet quod character deputativus ad cultum Dei, sit character spiritualiter derivatus a sacerdotio Christi, et ei spiritualiter configurans; et ideo dicitur character Christi.

II. Notandum est pro hujus intelligentia, quod Christo Domino con-

venit sacerdotium secundum quod homo: divinitas enim capax sacerdotii non est, quia ut notavit S. Thomas iii part. quæst. xxii, art. i officium sacerdotis proprie est esse mediatorem inter Deum et populum, in quantum populo tradit divina, et Deo offert preces populi; Christus autem non secundum quod Deus, sed secundum quod homo mediator noster est, ut ex Augustino libro ix de civitate Dei, cap. xv determinat S. Thomas iii parte, quæst. xxvi, art. ii. Convenit autem Christo esse mediatorem et sacerdotem, secundum quod nobis tradit divina, et dona supernaturalia largitur, secundum illud: *Ascendens in altum captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus*, Ephes. iv, et secundum quod nos reconciliat Deo Patri. Et utrumque habet ex eo quod habet gratiam capitis, unitus in Persona Filio Dei.

III. Character ergo et est qualitas derivata in nos effective a tota Trinitate, et specialiter participative et exemplariter a Christo, secundum quod sacerdos; et ideo magis appropriatur characteri Christo, quam Patri aut Spiritui sancto, quia licet a tota Trinitate sit productio ejus, id tamen quod producit est participatio quædam, et ministerialis potentia sacerdotii Christi; et ideo secundum hanc specialitatem habet esse character Christi, et derivari a Christo. Et quia hoc habet Christus ut hypostatice unitus Verbo, sub hac ratione habet specialius esse character configurativus Verbi et Christi quam Patris aut Spiritus sancti, licet ab omnibus producat.

IV. Itaque in exemplaritate et participatione character respicit sacerdotium Christi, et consequenter Christum secundum quod homo; in quo differt a gratia, quæ est immediata participatio naturæ divinæ;

et ideo non respicit gratiam Christi, aut Christum secundum quod homo in participatione et exemplaritate. At vero in efficientia character est effective a tota Trinitate, et ab humanitate Christi, solum instrumentaliter, sicut alia supernaturaliter dona; et sic dici potest character Trinitatis effective, Christi autem participative et exemplariter.

ARTICULUS IV.

Utrum character sit in potentiis animæ sicut in subjecto?

I. Duæ conclusiones ex articulo eliciuntur. Prima ex corpore articuli: Character non est sicut in subjecto in essentia animæ, sed in aliqua ejus potentia.

II. Secunda conclusio solutione ad tertium: Character est sicut in subjecto in potentia cognoscitiva, scilicet intellectu.

III. Primam conclusionem præter argumentum Sed contra, probat S. Thomas in corpore articuli hoc modo. Character est signaculum, quo quis ordinetur ad tradendum vel recipiendum ea, quæ sunt cultus Dei; cultus autem Dei in actibus consistit: ergo signaculum illud ordinetur ad actus in quibus consistit et exercetur cultus Dei. Ad actus autem non ordinetur immediate essentia, sed potentia; essentia enim solum ordinetur immediate ad esse, non ad agere, in essentiis limitatis: ergo character non habet pro immediato subjecto essentiam, sed potentiam animæ.

IV. Sed huic rationi objicit Suarez disput. xi, set. iv dicens, quod non omne quod ordinetur ad aliquos actus, oportet quod sit in potentiis, nisi ordinetur ad illos secundum rationem principii efficientis, aut

coefficientis; quod autem ordinetur ad actus sicut signum, non oportet esse in potentia, sed sufficit quod sit in quacumque parte subjecti commodiori ad significandum; character autem ordinetur ad actus sicut signum, non sicut principium, et sic non concluditur quod sit in potentia.

V. Sed in hac impugnatione supponit Suarez, quod character sit solum potentia moralis; nam signum ut signum solum ordinetur ad rem significatam, non autem ad actus aliquos exercendos; character autem licet sit signum, et relationem habeat ad rem signatam, tamen ejus essentia non consistit in ratione signi, alias ejus essentia esset relatio, sicut essentia signi relatio et ordo est ad rem signatam. Cum autem essentia ejus sit qualitas, et ratione hujus essentiæ ordinetur ad actus in ordine ad quos qualitas illa deputativa et characteristica imprimatur, inde est quod non in ratione signi, sed in ratione qualitatis impressæ, et derivatæ a Christo ordinetur ad actus. Unde licet ratio signi moraliter ad actus ordinari possit, tamen quod physice et ex ratione qualitatis ordinetur, oportet quod sit in illo subjecto immediate, quod immediate ex se respicit actus; et tale subjectum potentia est.

VI. Vis ergo argumenti S. Thomæ est: Qualitas, quæ ex ratione qualitatis ordinetur ad actus, non debet immediate esse in essentia animæ, sed in ejus potentia, ratione cujus ordinetur anima ad agendum, et non ad esse. Character autem non ordinetur ad actus secundum rationem signi, seu relationis, sed secundum rationem qualitatis, et essentiæ absolutæ: ergo oportet quod sit in potentia, et non in essentia animæ.

VII. Secunda conclusio ostenditur a S. Thoma, quia character or-